

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 maja 2016 r.

Pozycja 365

POSTANOWIENIE z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sygn. akt Ts 134/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący
Andrzej Rzepliński – sprawozdawca
Stanisław Biernat,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 26 stycznia 2016 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Z.M.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 kwietnia 2015 r. (data nadania) Z.M. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 36 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2015.199) z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji. W uzasadnieniu skargi skarżący sprecyzował, że wnosi o zbadanie konstytucyjności kwestionowanych przepisów w zakresie, w jakim normują „roszczenia przewidziane w razie przeznaczenia danej nieruchomości w planie miejscowym na cele publiczne”.

2. Postanowieniem z 26 stycznia 2016 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Trybunał uznał, że skarżący błędnie za ostateczne orzeczenie o swoich prawach, których dotyczy skarga konstytucyjna, uznał postanowienie Sądu Najwyższego z grudnia 2014 r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w następstwie czego nieprawidłowo od daty doręczenia tego postanowienia liczył termin do wniesienia skargi konstytucyjnej i skarga konstytucyjna została złożona przez niego po terminie. Ponadto Trybunał zwrócił uwagę na to, że w postanowieniu z grudnia 2014 r. Sąd Najwyższy nie stosował kwestionowanych przez skarżącego przepisów.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący stwierdził, że jego konstytucyjne prawa podmiotowe zostały naruszone przez wydanie zarówno wskazanego wyżej

postanowienia Sądu Najwyższego, jak i wyroku Sądu Apelacyjnego w R. z listopada 2013 r. Wyraził także przekonanie, że postanowienie Sądu Najwyższego jest ostatecznym orzeczeniem w sprawie, bowiem w wyniku odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nastąpiło utrzymanie w mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w R. z listopada 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK z 1997 r. Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

2. Zgodnie z art. 49 w zw. z art. 36 ust. 4 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 oraz w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r.). Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

4. Podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu było wniesienie tego środka prawnego po przekroczeniu trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 46 ustawy o TK z 1997 r. Zgodnie z przywołanym przepisem termin ten rozpoczyna swój bieg od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku w sprawie. Ostatecznym orzeczeniem, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji, w ramach procedury cywilnej jest prawomocne rozstrzygnięcie sądu drugiej instancji. Choć od tego rodzaju orzeczenia – zgodnie z dyspozycją art. 398¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U.2014.101, ze zm.) – przysługuje nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego, to jednak skorzystanie z tego środka pozostaje bez wpływu na bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. W zaskarżonym postanowieniu Trybunał Konstytucyjny prawidłowo zatem stwierdził, że termin do złożenia skargi konstytucyjnej rozpoczął bieg od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji. W konsekwencji Trybunał trafnie uznał, że analizowana skarga konstytucyjna została wniesiona z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 46 ustawy o TK z 1997 r.

5. Trybunał podziela także stanowisko zawarte w zaskarżonym postanowieniu, zgodnie z którym Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 11 grudnia 2014 r. nie stosował przepisów, których konstytucyjność skarżący kwestionuje. Sąd Najwyższy dokonał jedynie oceny skargi kasacyjnej pod kątem występowania przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania, tj. pod kątem jej oczywistej zasadności i zaistnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Sąd uznał, że skarżący nie wykazał, by któraś z tych okoliczności w jego sprawie wystąpiła. Przedmio-

tem orzeczenia tego sądu była więc wyłącznie kwestia dopuszczalności skargi kasacyjnej, a nie prawo skarżącego do roszczenia o wykup nieruchomości.

6. W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy o TK z 1997 r., nie uwzględnił zażalenia.